

NAGY IMRE, MÁRTÍRHALÁLT HALT MAGYAR MINISZTERELNÖK EMLÉKÉNEK TÖRVÉNYBE IKTATÁSÁRÓL SZÓLÓ TÖRVÉNYJAVASLAT ÁLTALÁNOS VITÁJÁNAK FOLYTATÁSA – 1996. JÚNIUS 4.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Megadom a szót Kövér László képviselő úrnak, a Fidesz - Magyar Polgári Párt vezérszónokának.

DR. KÖVÉR LÁSZLÓ, a Fidesz képviselőcsoportjának vezérszónoka: Köszönöm a szót, elnök úr. Szeretném előjáróban bejelenteni, hogy nagy valószínűséggel nem tudom magam tartani a házbizottság ajánlásához, amely az időkeretre vonatkozott. De lévén az ajánlás fogalmilag nem kötelező jellegű, gondolom, ez megbocsátható lesz.

Tisztelt Ház! A rendszerváltozás, a történelem...

ELNÖK: Képviselő Úr! Jobb, ha előre zavarom meg a felszólalását, mint közben. Úgy gondolom, hogy ez a megállapodás a napirendnek a része, és ezért a 10 perc betartása kötelező. Én a magam részéről kérem, hogy 10 perc alatt fejezze be, a többi gondolatát pedig a vita további részében mondja el. (Közbeszólás jobb oldalról: A Hárszabályt kellene betartani.)

DR. KÖVÉR LÁSZLÓ, a Fidesz képviselőcsoportjának vezérszónoka: Elnök Úr! Szeretném megjegyezni, bár nagyon sajnálatosnak tartom, hogy ebben a nagyon fontos vitában ügyrendi összecsapással kell kezdeni a beszédemet, de nincs a Hárszabálynak olyan pontja, amely az elnök úr szavait alátámasztaná. Másodsorban, a házbizottság időkeretre vonatkozó ajánlásait szokásjogi alapon eddig a parlament kétség kívül betartotta. Azonban szeretném megjegyezni, hogy példának okáért a Nagy Imre emléket megőrkítő törvényhez hasonló törvényjavaslatok beterjesztésének is volt egy szokásjogi normája, amely arról szólt, hogy csak olyan törvényjavaslatok, illetve határozati javaslatok kerülnek ennek a Háznak az asztalára, amelyben mind a 6 parlamenti párt megegyezik.

Sőt, mielőtt végleges szöveg hét - akkor még hat volt, amikor legutoljára ilyen javaslatot elfogadtunk -, sőt mielőtt ez a szöveg nyilvánosságra kerül, azelőtt egyeztetünk, pontosan azért, hogy elkerüljük azokat a kínos és ezekhez a történelmi eseményekhez, személyiségekhez nem méltó vitákat, amelyek sajnos tegnap óta ebben a Házban is zajlanak. Ezt a szokásjogi normát a Magyar Szocialista Párt néhány képviselője felrúgta, dacára annak, hogy kifejezetten kértük levélben, nem a nyilvánosság előtt, hanem tiszteletteljes kéressel fordultunk hozzájuk írásban, hogy ezt ne tegyék, mert az ellenkező hatást érik el, mint amit állítólag deklaráltan céloznak ezzel a javaslattal.

Most ezek után azt gondolom, hogy nem szorítható be egy ilyen súlyú kérdésnek a megvitatása 10 percbe. Én nem voltam erre képes, az elnök úr megszakítja a felszólalásomat, ez, bár hárszabályi alapját nem látom, de szíve joga, én ott fogom abbahagyni, ahol az elnök úr ezt megteszi, és ahogy mondta, a vita későbbi folyamában a mondat közepén fogom folytatni, hogyha ez úgy szükséges. Köszönöm. (Közbeszólás az ellenzék padsoraiban.)

ELNÖK: Képviselő úr, a vita nincs korlátozva, csak a délelőtti vezérszónoklati időtartam van korlátozva, úgyhogy természetesen a törvényjavaslat kapcsán mindenkinek lehetősége lesz arra, hogy kifejtse a kívánt időkeretben a nézeteit, de a délelőtti időszakra 10 perces felszólalás vonatkozik. Kérem, most kezdődik a 10 perces idő. (Zúgolódás.)

DR. KÖVÉR LÁSZLÓ, a Fidesz képviselőcsoportjának vezérszónoka: Tisztelt Ház! A rendszerváltozás, a történelem sorsszerű eseménysora úgy hozta, hogy a Fidesz Nagy Imre és mártírtársainak temetésén tudott kilépni a szélesebb nyilvánosság elé. Orbán Viktor akkori beszédével tudta ledönteni az elhallgatásnak azt a falát, amelyet a Kádár-rendszer utóvédharcot folytató cenzorai és bértollnokai próbáltak az ellenzéki szervezetek, így a Fidesz és a magyar társadalom közé felépíteni.

Mi, Fideszesek, emiatt az emlékezetes '89. június 16-ai napot magunk között a Fidesz második születésnapjaként szoktuk emlegetni. Ma, amikor a méltatlanul ránk kényszerített vita következtében vissza kell tekintetnünk erre a napra, meg kell állapítsuk: nincs okunk arra, hogy az akkori, a Fidesz '56-ról és Nagy Imréről alkotott véleményét tükröző beszéd akár egyetlen mondatát is felülvizsgáljuk. Ha megengedik, idéznék néhány gondolatot ebből a beszédből.

"Azok a fiatalok, akik ma az európai polgári demokrácia megvalósításáért küzdenek, két okból hajtanak fejet a kommunista Nagy Imre és társai előtt. Mi azokat az államférfiakat tiszteljük bennük, akik azonosultak a magyar társadalom akaratával, akik hogy ezt megtehessék, képesek voltak leszámolni a szent kommunista tabukkal, azaz az orosz birodalom feltétlen szolgálatával és a párt diktatúrájával. Ők azok az államférfiak számunkra, akik az akasztófa árnyékában sem vállalták, hogy a társadalmat megtizedelő gyilkosokkal egy sorba álljanak, akik életük árán sem tagadták meg azt a nemzetet, amely elfogadta őket és bizalmát beléjük helyezte. Mi az ő sorsukból tanultuk meg, hogy a demokrácia és a kommunizmus összeegyeztethetetlenek. A ma vállunkra nehezedő csődtömeg egyenes következménye annak, hogy vérbe fojtották forradalmunkat és visszakényszerítettek bennünket abba az ázsiai zsákutcába, amelyből most újra megpróbálunk kiutat találni. Valójában akkor, 1956-ban vette el tőlünk, mai fiataloktól a jövőnket a Magyar Szocialista Munkáspárt. Ezért a hatodik koporsóban nem csupán egy legyilkolt fiatal, hanem a mi elkövetkező húsz vagy ki tudja, hány évünk is ott fekszik." (Közbeszólás az ellenzék oldaláról: Úgy van!).

Tisztelt Ház! A Fidesz is, mint minden demokratikus magyar politikai erő, meghajtja a fejét 1956 minden, a hazáért és a szabadságért az idegen megszállókkal, a diktatúrát és a hazaárulást képviselő kiszolgálóikkal szemben harcoló mártírja előtt. Meghajtja fejét Nagy Imre miniszterelnök előtt is, aki haláláig hű maradt az 1956-os forradalom eszméihez. Bátor és öntudatos magatartása, melyet bírái előtt tanúsított, örökre helyet biztosít számára mindannyiunk szívében.

Tisztelt Képviselőtársaim! Nem véletlenül kapott Nagy Imre és 1956 oly nagy jelentőséget a rendszerváltozás folyamatában. Hiszen a Kádár-rendszer az 1956-os forradalom és szabadságharc leverésével született, történelmi legitimitását megszüntethetetlenül beárnyékolta a tömeggyilkosságokat elkövető hazaárulás iszonyatos bűne. Hogy az ebből eredő büntudatot a rendszer és annak képviselői feloldják, kitalálták az önmaga ellen fölkelt, megtévesztett nép és az őket megtévesztő külföldi reakciók által mozgatott ellenforradalmárok meséjét, s ennek tagadását a legsúlyosabb gondolatbűnként kezelték szinte a legvégső pillanatig. Valóban volt 1956-ban ellenforradalom. Az, ami november 4-én kezdődött. (Közbeszólás az ellenzék padsoraiban: Így van!)

A kommunisták, hogy a terrort, a diktatúra restaurálását és a nemzet elárulását az alávetettekkel megpróbálják elfogadtatni, újra elővették az 1945-ben kitalált mesét és varázsigét: "Vagy mi, vagy a fasizmus!" Kissé enyhébb formában: "Vagy mi, vagy a Horthy-rendszer!"

Tisztelt Képviselőtársaim! Ha önök között vannak, akiknek úgy rémlik, mintha e varázsigét 1990 után is mormolták volna imamalomszerűen egyesek, ne bizonytalanodjanak el - az önök érzékelése kitűnően működik. (Taps az ellenzéki pártok padsoraiban.)

Ha ezen eltűnődnek, akkor annak megértéséhez is közelebb jutnak, hogy kiknek és miért van szükségük mindenáron e törvény kieroszakolására.

Tisztelt Ház! Az előbbieket fényében érthető meg igazán, miért tartotta meg első aktusaként a szabadon választott demokratikus parlament az 1956-os októberi forradalom és szabadságharc jelentőségének törvénybe iktatásáról szóló 1990. évi XXVIII. törvényt. Világos kifejezése volt ez azon felismerésnek, hogy a demokráciához nemcsak a politikai hatalmat, de múltunkat, a történelmet is vissza kell vennünk azoktól, akik csupán bitorolják azt.

Ha a Kádár-rendszer legitimitációja 1956. november 4-ében sűrűsödik össze, akkor az azt felváltó demokratikus berendezkedés csakis 1956. október 23-ában lelheti meg történelmi kiindulási pontját. Október 23-a és november 4-e hagyománya azonban, szögezzük le egyszer és mindenkorra, kibékíthetetlen ellentmondásban áll egymással. Nem lehet egyszerre Grósz Károlyt és Nagy Imrét méltatni, tisztelt képviselőtársaim. (Taps az ellenzéki pártok padsoraiban.)

Múltunk, a történelem valóban nagyon bonyolult, de nem ennyire, tisztelt képviselőtársaim. (Nevetés az ellenzéki pártok padsoraiban.) Az 1990. évi XXVIII. számú törvényt az itt elmondottakra tekintettel a Fidesz támogatta, noha nem értett és ma sem ért egyet azzal, hogy történelmi személyek érdemeit törvénybe iktassuk. Szeretnénk, ha végre már olyan demokráciában élhetnénk, amelyben a történészek és a történelmi emlékezet döntené el, hogy kit milyen hely illet a magyar történelem alakjai között. És ha a történelmi és politikai viták összekeveredését nem is lehet mindig elkerülni, és ha vannak is korábbi példák a hasonló tárgyú törvényalkotásokra, mi nem szeretnénk a törvénykönyveket a történelemkönyvek funkciójával összekeverni.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Az 1990-ben elfogadott törvény egyúttal demokratikus szokásjogot is teremtett, erre utaltam az előbbi ügyrendi vitában. Ezzel a gyakorlattal, ezzel a békét biztosító hagyománnyal szakított most a Magyar Szocialista Párt, szándékosan provokálva egy olyan vitát, amelyről tudván tudja, hogy nem érhet megegyezéssel véget. Feledve ezzel azt, hogy ő maga - okkal, ok nélkül - mennyit kárhoztatta az előző ciklusban a törvényhozásban sehova sem vezető történelmi és ideológiai vitákat. E gesztus - bár egyáltalán nem lep meg bennünket, hiszen nem az első - durva gesztus.

Szekeres Imre, e törvényjavaslat kiötlője jó agitprop titkárhoz méltó buzgalommal próbálja feléleszteni a régi szép idők azon gyakorlatát, amikor is az MSZP előd- és testvérpártjai párthatározatokkal vagy ha kellett, törvényekkel próbáltak történelmet írni, fenntartva a mindenkori politikának a jogot, hogy parancsba adják, ki a hős és ki az áruló.

A Fidesz - Magyar Polgári Párt abban érdekelt, hogy eltűnjön végre a magyar politikai életből ez a gyakorlat. Tisztelt Ház! Mielőtt belebocsátkoznánk az előttünk fekvő törvényjavaslat elemzésébe, tekintsük át az elmúlt fél évszázados viharos magyar történelmet.

1945 a magyar történelemben nem csupán egy újabb nemzeti tragédiába torkollott veszített háború végének évszáma, hanem az orosz megszállás ellenére is az újrakezdés, a társadalom felemelkedésére lehetőséget adó fejlődési pálya megnyitásának lehetősége, ha úgy tetszik, valóban a felszabadulás dátuma is volt. Az idegen megszállás, és az ebből fakadóan egyre

fokozódó elnyomás korlátai közepette is kiépült egy polgári demokratikus berendezkedés, amely a Horthy-korszak adaptálható intézményeit, így például a többpártrendszert megtisztította a rendies sallangoktól.

A földosztással kiteljesedni látszott a két világháború között megindult kispolgárosodási folyamat. A végbement államosítások, melyekre akkor Nyugat-Európában is jócskán akadt példa, nem mutattak még túl egy polgári demokrácia keretein.

A magyar társadalomnak, budapesti helyhatósági választásokat nem számolva, kétszer nyílt alkalma döntenie arról, hogy milyen jövőt szeretne. Kétszer volt módja kifejezni, hogy nem kér a Magyar Kommunista Párt által beígért megváltásból.

A kommunistáknak 1945-ben a szavazatok 17, 1947-ben - az úgynevezett kékcédulás csalásokkal - 22%-át sikerült csak elnyernie. Világossá vált tehát, a kommunisták csak a demokrácia szétverésével szerezhettek szabad kezet az országban. A kommunista párt Sztálin quislingjeként rákényszerítette a magyar társadalomra a szocializmust. Szétverték a civil társadalom szervezeteit, szétverték a politikai pártokat, szétverték a polgári társadalom struktúráját, elitjét.

A polgári társadalom kultúráját, képviselőivel együtt megbélyegezték, zárolt könyvtári anyaggá tették, betiltották, bezúzták. B-listázás, kuláklista, internálási hullámok, Recsk, téeszésítés, erőszakos iparosítás, büntető eljárások százezrei, koncepciós perek, kivégzések, Moszkva túllihegő kiszolgálása, nyomor és félelem, máig ható következményekkel.

Ez az '53-ig tartó néhány év mérlege, mely az '56 utáni három és fél évtizeddel együtt csak a török hódoltságához mérhető károkat okozott. 1953-ban Hruscsov, Berija és társaik, jó információkkal rendelkezvén az országon belül fokozódó feszültségekről, magukhoz rendelik a magyar pártvezetést, leváltják a kormány éléről Rákosit, és helyére de facto kinevezik Nagy Imrét. Ukázba adva egyúttal az '53-as kormányprogram pontjait is. Nagy Imre azonban hamarosan elszigetelődik a felső pártvezetésben, és a változó irányú moszkvai szeleket követve hamarosan le is váltják.

Ezzel azonban a problémákat nem lehetett már megoldani, és az MDP-n belüli párttűzés szellemét sem lehetett visszagyömöszkölni a palackba. A párton belül a bőruket védő Rákosiék, illetve Nagy Imre és táborá, a csalódott lelkesedők, a mások leszalámizásában tegnap még tevékenyen részt vevő potenciális áldozatok és a Berijához hasonló megkésett átállók közötti küzdelem mindvégig a szocializmus megjavításának keretei között maradt.

A pártellenzék s Nagy Imre nem a polgári demokrácia, a polgári társadalom restaurációját, csupán a kommunizmus megjavítását, ha úgy tetszik, jugoszlavizálását szerették volna elérni. Két-három emberen kívül - akik ezt nem is élték később túl - senki sem gondolt közülük a többpártrendszer visszaállítására. Ezt már a pártellenzék, a reformkommunisták elképzelésein túllépő forradalom kényszerítette ki. A párton belüli harc a hatalmi struktúra felállításával lehetővé tette a társadalom számára, hogy zárójelbe tegye a jó és a rossz kommunisták vitáját, amivé manapság némelyek szeretnék a forradalmat degradálni.

1956. október 23-án letaposott, szervezeteitől, elitjétől, kultúrájától megfosztott polgári társadalom áll talpra, elsöpörve mind a jó, mind a rossz kommunisták álmait, s választ adva arra az álkérdésre, hogy lehetséges-e rendőrterror és idegen megszállás nélkül szocializmust építeni Magyarországon. Ezt még akkor...

ELNÖK: Képviselő úr, kérem, hogy gondolatait zárja le, különben kénytelen leszek megvonni a szót.

DR. KÖVÉR LÁSZLÓ, a Fidesz képviselőcsoportjának vezérszónoka: Elnök úr, mint ahogy ígértem, bár a véleményemet nem változtattam meg a Hárszabály értelmezése kapcsán, itt a beszédemet tisztelettel abbahagyom, és nagyon sajnálom, hogy így alakult. (Taps az ellenzék padsoraiban.)

ELNÖK: Köszönöm szépen. Ügyrendi kérdésben megadom a szót Salamon László úrnak, független képviselő.

DR. SALAMON LÁSZLÓ (független): Indítványt teszek, és kérem a Házat, hogy egyedi döntéssel járuljon ahhoz hozzá, hogy a Fidesz - Magyar Polgári Párt vezérszónoka befejezhesse felszólalását. (Zaj. Taps az ellenzéki padsorokból.)

ELNÖK: Az előterjesztett ügyrendi javaslatához kíván-e valaki hozzászólni? Szekeres Imre frakcióvezető úrnak adom meg a szót.

DR. SZEKERES IMRE (MSZP): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Javaslom, hogy Salamon László ügyrendi javaslatát fogadjuk el. Hallgassuk végig Kövér Lászlót, annál is inkább, mert az egész teljesen világosan, egyértelműen provokáció a Ház szabályainak, szokásainak nyilvánvaló megszegése (Zaj, tiltakozás az ellenzék részéről.), és nem hiszem, hogy a Ház tekintélyének segítünk azzal, ha itt most egy elhúzódo ügyrendi vita lesz, ennyit ér az ellenzék szava a házbizottságban, de javaslom, hogy most hallgassuk végig Kövér Lászlót. (Közbeszólások az ellenzék padsoraiban: A Fidesz nem ment bele egyszer sem. Szavazzunk! A Fidesz nem fogadta el.)

ELNÖK: Ugyancsak ügyrendi kérdésben megadom a szót Szabad György képviselő úrnak, Magyar Demokrata Néppárt.

DR. SZABAD GYÖRGY (MDNP): Tisztelt Országgyűlés! Javaslom, hogy Salamon László indítványát a Ház fogadja el, s egyben utasítsa vissza az előbbi felszólalást az MSZP frakcióvezetője részéről, amely egy álláspont kifejtését provokációnak minősítette. Kérem, hogy a jegyzőkönyvben örökítsük meg, hogy a Ház milyen arányban fogadta el ezt a salamoni indítványt, (Derűtség) és milyen módon mondott ellent a provokáció-indítványozó álláspontnak. (Közbeszólás a kormánypártok padsoraiban: Szétveri a parlamentet.) Amennyiben ezt az indítványomat nem fogadja el a Ház, újabb indítványt fogok előterjeszteni egy másik ügyrendi javaslat keretében. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Mécs Imre képviselő úr jelentkezett, de nem vagyok benne biztos, hogy ügyrendi kérdésben.

MÉCS IMRE (SZDSZ): Nem. Régebben jelentkeztem, személyes érintettség címén fel kívánok szólalni.

ELNÖK: Ügyrendi kérdéssel próbálunk végezni... Ügyrendi kérdésben megadom a szót Pető Iván frakcióvezető úrnak, Szabad Demokraták Szövetsége.

DR. PETŐ IVÁN (SZDSZ): Elnök Úr! Tisztelt Ház! Szabad képviselő úr ügyrendi hozzászólása nehéz helyzetet teremtett, mert ha szavazunk Kövér László felszólalási idejének meghosszabbításáról, egyúttal egy másik határozati javaslatot is meg kell szavaznunk, de ez nem szokás a parlamentben, csak egyfajta dologról tudunk egy kézfelemeléssel szavazni,

vagy gombnyomással. Tehát én azt javaslom, hogy az eredeti ügyrendi javaslatról szavazzunk, hogy hozzájárul-e a parlament ahhoz, hogy Kövér László befejezze a beszédét. Mászt nem tudunk ugyanazzal a kézfelemeléssel támogatni. Köszönöm szépen. (Taps a kormányzó pártok padsoraiban.)

ELNÖK: Megadom a szót Szabad György képviselő úrnak (Moraj a kormányzó pártok padsoraiban.), de azzal, hogy ügyrendi kérdésben egyszor egy perc...

DR. SZABAD GYÖRGY (MDNP): Tisztelt Elnök Úr! Számítottam arra, hogy a két kérdés egybekapcsolása bizonyos ellenvetéseket és nehézségeket támaszt. A nehézségek elkerülése végett kettébontom indítványomat, és az első indítvány: Salamon Lászlóét támogatva először kérem, hogy elnök úr tegye fel a kérdést, hogy a Ház támogatja-e Kövér László előterjesztésének folytatására irányuló javaslatot.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Ügyrendi kérdésben más nem kíván szólni, ezért megkérdezem a tisztelt Házat, támogatja-e Salamon László ügyrendi indítványát, mely szerint Kövér László képviselő úr felszólalásának folytatására kerül sor. Kérem, hogy kézfeltétellel szavazzanak! (Szavazás.)

Látható többség alapján a tisztelt Ház döntése az, hogy Kövér László képviselő úr folytathatja a felszólalását. (Taps az ellenzék padsoraiban.) A második ügyrendi javaslat lényege az, hogy a tisztelt Ház utasítsa vissza Szekeres képviselő úr, frakcióvezető úr nyilatkozatát. Kérem, hogy ebben a kérdésben is kézfeltétellel szavazzanak. Ehhez, bocsánat, ehhez a második ügyrendi javaslatához kíván valaki hozzászólni? Utána fogunk rátérni erre a második javaslatra. Úgyhogy most kérem, hogy folytassa a képviselő úr a felszólalását.

DR. KÖVÉR LÁSZLÓ, a Fidesz képviselőcsoportjának vezérszónoka: Szeretném a tisztelt Háznak megköszönni a toleranciáját. Szeretném azért megjegyezni, hogy már befejeztem volna eddigre a beszédemet.

Tisztelt Ház! Az előttünk fekvő törvényjavaslat indoklása tehát pontosan fogalmaz, amikor azt mondja: Nagy Imre "1953-tól, első miniszterelnökségétől kezdve a zsarnoki rendszer megreformálását tűzte ki célul." Valóban, ennyit és nem többet, ezt és nem mást. Nagy Imrét éppúgy az orosz birodalom hatalmi központja jelölte ki, mint korábban Rákosit. 1953 előtti szerepvállalása, életpályája alkalmassá tette mind arra, hogy az eddig követett irányvonaltól eltérő politikát hitelesítsenek a nevével, mind pedig arra, hogy az általa Moszkva szempontjából megbízhatónak tűnő ember végezze el a kényes feladatot. Kétségtelen tény, Nagy Imre különös alakja a különleges anyagból gyúrt embereknek. 1945-ben a szovjet megszálló hatalom állampolgáraként, annak képviseletében tért vissza Magyarországra, annak érdekeit szolgálta különböző beosztásokban. Sohasem volt azonban hajlandó teljesen feladni személyiségének autonómiáját. Akkor sem, amikor ezért az életét kínálták cserébe érte.

Utolsó leheletéig megpróbálta nemzetének érdekeit összebékíteni azzal az eszmével, amelynek jegyében leélte az életét. A feloldhatatlan ellentmondást csak a tudatosan vállalt halál volt képes feloldani. "Ügyeskedhet, nem fog a macska egyszerre kint s bent egeret."

Tisztelt Ház! A törvényjavaslat előbb idézett indoklása úgy tesz, mintha Nagy Imre pályája 1953-ban indult volna, mintha a magyar történelem a reformkommunisták színre lépésével kezdődött volna. Nagy Imre azonban nem egyenlő 1956-tal. Pályáját nem lehet csak az 1953 és '56 közötti időszakra szűkítve vizsgálni. A mártírium azonban olyan új dimenziót teremt

számunkra, amelyben a morális ítékezés - már amennyiben egyáltalán jogunk van erre - egyértelműen a főhajtás gesztusát írja elő számunkra.

Másfelől azonban 1956 sem egyenlő Nagy Imrével. Számos irányzat jelentkezett újra, amelyek nyilvánvalóan megküzdöttek volna egymással egy újabb szabad választáson. Ezen irányzatok mai utódainak nem kevesebb a joguk, hogy elődeik, Mindszenty József, Kovács Béla vagy Kéthly Anna nagyságát ehhez hasonló törvényekben örökítsék meg.

Tisztelt Ház! Fel kell tennünk a kérdést: mi a törvényjavaslat valódi célja? A törvényjavaslat ugyanis - a látszattal ellentétben - nem a kommunistából nemzeti politikussá lett Nagy Imréről szól. A törvényjavaslat a mai MSZP-ről, a Kádár feltétlen kiszolgálóiból a reformkommunizmusig, majd tovább, a szociáldemokráciáig eljutott vezetőiről, tagjairól szól.

A törvényjavaslat kísérlet az MSZP történelmi legitimitációjának megalapozására: ha már az elődpárti múlttól az MSZP nem tud - de nem is akar - megszabadulni, akkor megpróbálja Nagy Imre nevét felhasználni arra, hogy egyszer és mindenkorra kikerülhesse az '56-tal való szembenézést, hogy burkoltan rehabilitálja az MSZP jogelődeinek 1945 és 1989 közötti tevékenységét. (Taps a jobb oldali padsorokból.)

A törvényjavaslat valódi célja: újra a magyar progresszió főáramába hazudni a magyar kommunizmust, annak egy áramlatát, illetve személy szerint mindazokat, akik az akasztókötelet fonogató Központi Bizottság tagjaiként, karhatalmistákként, szellemi verőlegényekként, kultúr-cenzorokként, a III-as Főcsoportfőnökség hivatásos állományú tagjaiként vagy csak függetlenített párttitkárokként, apparátcsikokként mindent megtettek a forradalom leveréséért, emlékének meghamisításáért, párton belüli vagy azon kívüli ellenfeleik politikából - de ha kellett -, akár az életből való kiiktatásáért, a történelem meghamisításáért, a magyar történelmi közgondolkodás megmételtyezéséért, a demokratikus nemzettudat kiirtásáért. (Taps a jobb oldali padsorokból.)

Tisztelt Ház! Bibó István az Eltorzult magyar alkat, zsákutcás magyar történelem című tanulmányában mondja a következőket: "...a politikában hazudni nem lehet. Pontosabban: lehet itt-ott hazugságokat mondani, de nem lehet hazugságra politikai konstrukciókat, politikai programot felépíteni."

A ma kormányzó, az ortodox kommunisták és a reformkommunisták utódainak kiegyezéséből született MSZP-SZDSZ-koalíció filozófiává emelkedett alapvető hazugsága, hogy ennek a koalíciónak nincs alternatívája, s hogy ez a koalíció az európai felzárkózás, a modernizáció egyedüli záloga lenne. S hogy ez valóban így is legyen, először a múltat kell átfesteni. Ki kell sajtátítani, demokratikus szocialista forradalomná kell átfesteni 1956-ot - ahogy tette ezt Szekeres Imre egy 1991-es interjújában.

Tisztelt Ház! A múlt meghamisításának eszközként használt bűvszava a megbékélés. Egyetértek Halda Aliz képviselőtársammal: erre a megbékélésre - a maguk nevében - mindazoknak joguk van, akiket sérelem ért. Nekünk, '56 után születetteknek azonban sem okunk, sem jogunk nincs, hogy megbocsássunk azoknak, akik a magyar történelem egyik legaljasabb gyilkosságsorozatát végrehajtották vagy cinkosan leplezték. Számunkra ez a vita nem sérelmekről szól, hanem saját múltunkhoz való jogunkról.

Tisztelt Ház! A T/2444. számon benyújtott törvényjavaslat - a betérjesztők egy részének szándékától függetlenül - a büntudatból fakadó túlkompenzálás, a múlttal való becsületes

szembenézést kikerülni akaró legitimációkeresés szándéka, s a mindezeket kísérő cinizmus, hatalmi pökhendiség terméke.

Sajnálatos, s egyben szégyenletes, hogy a fent jelzett célok elérésére az MSZP egyes képviselői maguk mellé rántanak le Nagy Imre nevét. Arról, amit itt egyes MSZP-s képviselők Nagy Imre születésének 100. évfordulója ürügyén művelnek, egy vers jut az eszembe: "Hol zsarnokság van, / ott zsarnokság van.." - írja Illyés Gyula Egy mondat a zsarnokságról című, 1956 őszén megjelent híres költeményében. Azt a mentalitást, ami itt megnyilvánult, tisztelt képviselőtársaim, nagyon jól lefesti a vers azt hiszem ide illő utolsó két szakasza: "mert ahol zsarnokság van,/ minden hiában,/ e dal is, az ilyen hű, akármilyen mű,/ mert ott áll/ eleve sírodnál/ ő mondja meg, ki voltál/ porod is neki szolgál." Köszönöm a figyelmet. (*Hosszú taps a jobb oldali padosorokból.*)